

Een preek van J.C. Philpot: De afwijking en de wederkeer van Israël

uitgesproken in de Voorzienigheidskapel, Eden Street, London op dinsdagavond, 17 juli 1849
overgenomen uit Tien predikaties, deel 3

“Bekeer u, O Israël, naar den HEERE uwen God, toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid. Neem deze woorden met u, en bekeer u tot den HEERE; zeg tot Hem; Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede, zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen; Gij zijt onze God. Immers zal een wees bij U ontfermd worden.” Hoséa 14:2-4.

Onze tekst is een tamelijk lange tekst; maar deze biedt zulk een aaneengesloten keten van de gezegende Waarheid, dat, zo ik zou pogen deze te bekorten, ik u alleen vanééngebroken schakels en verspreide brokstukken zou kunnen aanbieden. Zoals deze luidt is de tekst op zichzelf volledig — een schone en gezegende verklaring der Goddelijke Waarheid. Doch dit is alleen zo, als de tekst in zijn verband genomen wordt. Scheur deze van elkaar; neem de verzen apart; en de schoonheid en zoetigheid ervan is verloren. Daar onze tekst lang is, en veel zaken bevat, zal ik daarom onmiddellijk overgaan tot het overwegen van de inhoud ervan. En ik geloof, dat we er drie of vier hoofdzaken in kunnen opmerken.

I. Ten eerste: De beschuldiging: ‘Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid’.

II. Ten tweede: De nodiging: ‘Bekeer u, O Israël, naar den HEERE uwen God, toe. Neem deze woorden met u, en bekeer u tot den HEERE; zeg tot Hem; Neem weg alle ongerechtigheid, en geef het goede’.

III. Ten derde: De weerklank bij de Kerk op deze genadige en lieflijke nodiging: ‘Zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen; Gij zijt onze God’.

En aan deze drie hoofdzaken, moge ik een vierde toevoegen, welk punt de kroon op het geheel schijnt te plaatsen:

IV ‘Immers zal een wees bij U ontfermd worden’.

I. De beschuldiging — de aanklacht, welke God tegen Israël inbrengt: ‘Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid’. Maar er kunnen er hier enigen zijn, die innerlijk tot zichzelf spreken: ‘Deze woorden zijn niet van toepassing op mij; ik ben nooit gevallen om mijn ongerechtigheid; ik sta recht; wat raakt dit mijn geval?’. Wanneer er zulke heimelijke gevoelens werkende zijn in de gedachten van sommigen uwer, dan is dat geen bewijs, dat de tekst niet toepasselijk is op u; het toont alleen maar aan, dat het deksel der onkunde, der eigengerechtigheid en van het ongeloof zich nog over uw hart bevindt. Want zou dat deksel zijn weggenomen, en u kreeg uzelf te zien, zoals u daar staat in de ogen van een heilig God, dan zoudt u vaststellen, dat u in een zeker opzicht sterk betrokken bent bij de beschuldiging; en dan zoudt u, verre van de beschuldiging af te wijzen, de allereerste zijn om ervoor in te vallen. Het boek Hoséa is vol van vermaningen, waarschuwingen, herinneringen, nodigingen, en beloften. Geestelijk beschouwd zijn deze slechts van toepassing op een zeker persoon, iemand, die is afgeweken, of die afwijkende is van de Heere. En, daar ik oprecht geloof, dat er geen kind van God is, dat waarlijk zijn hart kent, en niet is afgeweken van de Heere, en niet in meerdere of in mindere mate dagelijks afwijkende is van Hem, in gedachten, woorden, of werken, ligt deze beschuldiging op de weg van het hele huisgezin Gods. Maar wanneer u gelooft, dat het niet van toepassing is op u, stel u dan terzijde, en laat degenen horen, die oren hebben om te horen.

Doch wat is de inhoud van de beschuldiging? De Heere spreekt hier tot Zijn eigen volk, tot wien Hij Zich richt onder de benaming Israël; en om aan de beschuldiging meer nadruk te geven, stelt Hij deze in de tweede persoon; ‘O Israël, gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid’. De woorden maken het noodzakelijk deze wat nader te verklaren. Wat moeten wij dan verstaan onder ‘ongerechtigheid’? Moeten wij de uitdrukking beperken tot openlijke zondige werken? Moeten we zeggen, dat er geen ongerechtigheid is, behoudens datgene, dat bestaat in gesproken woorden of verrichte werken? Dat niets van hetgeen achterblijft bij dronkenschap, overspel, diefstal, leugen, en andere van zulke openlijke zonden bedoeld kan worden met het woord ongerechtigheid? Iemand, die aldus denkt en redeneert, kan maar zeer weinig kennen van het Wezen Gods; hij kan heel weinig kennen van de heiligheid, reinheid, majesteit en van de kracht van de Heere God Almachtig; en hij kan maar heel weinig kennen van de boosheid, de zondigheid, en van de verdorvenheid van zijn eigen gevallen natuur. Iedere, ja de geringste afwijking van God is ongerechtigheid;

al hetgeen niet vlak en recht ligt met het Goddelijk Wezen. Precies zoals wanneer een rechte duimstok over een gebogen oppervlak wordt gelegd, deze de geringste kromming openbaar maakt; en zoals de geringste kromming, welke dan ook, een afwijken kan worden genoemd van een rechte lijn, zo is ieder afwijken van God met het hart ongerechtigheid. Of, op dezelfde wijze, als een greintje minder dan het ware gewicht, het gewicht onvolkomen doet zijn, zo is de geringste afwijking van de reinheid, volmaaktheid, en heiligheid Gods, ongerechtigheid. Iemand die zich hiervan niet bewust is, en die hiervan niet scherp doordrongen is, kan beide van het Wezen Gods, en van het karakter der zonde weinig kennen.

Doch wat wil het zeggen te vallen? 'Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid.' Moeten we dit vallen alleen toeschrijven aan iets uitwendigs? Is er niet anders sprake van een vallen dan in stellig zondige woorden of stellig zondige werken? Kan er niets een vallen worden genoemd, dan hetgeen voor een kerk kan worden gebracht als een handeling, welke door de censuur ervan moet worden onderzocht? Iemand moet even onkundig zijn van wat vallen betekent, als hij is van wat de ongerechtigheid is, wanneer hij denkt, dat er geen ander vallen is, dan hetgeen bestaat in enige woorden, die gesproken worden, of in enige werken, die verricht worden. Er bestaat een inwendig vallen. Daar zijn de heimelijke gedachten, begeerten, lusten en werkingen van ons verdorven hart, waardoor wij vallen; en hoe meer iemand bekend is met zijn eigen hart, en het Wezen Gods, des te meer zal hij doordrongen zijn van deze inwendige misstappen en dit vallen in de zonde, zelfs wanneer voor het oog van de mens, hoe scherp dit ook moge zijn, er niets ongeregelds of onbehoorlijks moge blijken te zijn.

Ik wens deze zaak al dadelijk aan het begin in haar geheel te verklaren, opdat ik het net zo breeduit mogelijk werpen moge, en binnen de ruime plooien ervan iedereen moge insluiten, wiens ziel God heeft levendgemaakt om Zijn grote Naam te vrezen. Want ik ben er zeker van, wanneer de genade Gods in uw hart ligt; wanneer uw consciëntie ontvankelijk en teder gemaakt en gehouden wordt in de vreze Gods; wanneer u licht hebt om te zien, en leven bezit om te voelen, dan zult u de beschuldiging erkennen en eronder vallen: 'Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid'. Wanneer het de Heere voor de eerste maal behaagt ons tot Hem te doen naderen, door een zekere openbaring van Zijn genade, goedheid, en liefde, dan wandelen we met Hem in eenvoudigheid en in Goddelijke oprechtheid; Hij bezit ons hart en onze warmste en innigste genegenheden, en onze vermakings en onze vergenoeging ligt daarin om zoete gemeenschap met Hem te hebben. En hier blijven we merendeels net zo lang, als de gezegende Geest ons hart en onze genegenheden uithaalt, en deze vestigt op die plaats, waar Jezus zit aan de rechterhand Gods. Doch wanneer Hij ons verlaat; wanneer Hij Zijn schijnsels en de bezoeken van Zijn genade en gunst achterhoudt dan keren we, gelijk Abraham, tot onze plaats weder, en kan er maar al te vaak naar waarheid van ons gezegd worden: 'Gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid'. Maar op hoevele manieren komt het volk des Heeren inwendig te vallen, wanneer God hen voor uitwendige misstappen bewaart! Sommigen vallen door geestelijke trots, zelfs degenen, die de Heere op een bijzondere wijze gezegend heeft. Juist de zegeningen des Heeren kunnen misbruikt worden en worden ook misbruikt door het vleselijk gemoed; zoals Hart zegt, en naar mijn mening schreef hij nooit een vers, dat meer op waarheid berust:

*'Het hart verheft zich op de van
God geschonken gaven,
en maakt zelfs de genade tot een strik.'*

De apostel Paulus heeft dit ervaren. Nadat hij was opgetrokken geweest tot in de derde hemel, 'opdat ik mij door de uitnemendheid der openbaringen niet zou verheffen, zo is mij gegeven een scherpe doom in het vlees, namelijk een engel des satans, dat hij mij met vuisten slaan zou, opdat ik mij niet zou verheffen' (2 Cor. 12:7). De geestelijke trots was werkende in hem; juist door de openbaarmakingen en de openbaringen, waarmede hem God begunstigd had. En wie, die iets kent van de bezoeken Gods aan zijn ziel, voelt niet, wanneer deze zoete tijden worden weggenomen, dat hij in trots verheven is, en denkt, dat hij nader tot God staat en hoger in de gunste Gods staat dan anderen, en iets heeft, om zich op te beroemen boven zijn zwakkere broederen? Anderen komen te vallen door wereldse trots. Trots is een boom met vele takken. Sommigen, die ten minste tot op zekere hoogte, vrij zijn, van de uitwendige openbaringen van wereldse trots, worden verslonden door geestelijke trots; en degenen, die wellicht nederig naar de ziel worden gehouden, en in wie de geestelijke trots zich niet openbaart, gevoelen, dat één van hun voornaamste vijanden de wereldse trots is. Weer anderen vallen door gierigheid; 'de liefde tot het geld, de wortel van alle

kwaad', verstrikt en trekt hen terzijde af. Anderen vallen door wereldsgezindheid, aardse zorgen, en door bekommernissen voor de tijd, die, als de sprinkhaan, ieder groen blad van het leven Gods in de ziel schijnen te verslinden. Anderen vallen door aanmatiging; en weer anderen door de wanhoop. Iedere persoon, die zijn eigen hart kent, is het beste bekend met datgene, dat hem tot een strik is en terzijde aftrekt.

Zinnelijkheid is de strik van sommigen. Een neiging tot sterk drinken is een verzoeking voor anderen. Wereldse betrekkingen en verbintenissen zijn een belemmering voor een derde; gezinszorgen en bekommernissen zijn een verzoeking voor een vierde. Een ieder moge zijn eigen boezemzonde hebben; een ieder moge zijn eigen strik hebben; en evenwel kan het uiteinde en de afloop in allen en in elkeen hetzelfde zijn; 'O Israël, gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid' — om die ongerechtigheid, welke meer of minder kracht in uw hart heeft om u te verstrikken, om u te betoveren, om u te verlokken, om uw ogen te verblinden, om u terzijde af te trekken, om uw voet van het smalle pad af te krijgen, om uw gemoed zinnelijk te maken, om uw geest dodig te maken, om uw consciëntie te verharderen, om de kracht van het geloof, de hoop en de liefde te verzwakken. Laat de consciëntie in de boezem van een ieder spreken (die weten, wat het zeggen wil een consciëntie te bezitten), en deze zal een ieder een zekere boezemzonde aanwijzen, welke wellicht verbonden is met zijn plaats in het leven, of een zekere verzoeking, welke wellicht voortvloeit uit de bijzondere betrekking, waarin hij staat. Een ieder, wiens ogen geopend zijn om de werkingen van zijn hart op te merken, kan waarnemen (wanneer het God behaagt hem dit te tonen), dat er een zekere ongerechtigheid, boezemzonde, verzoeking, lust, afgod, een zekere strik is; dat er iets in zijn hart werkende is, waardoor hij voortdurend uit de gemeenschap valt met God; uit de werken des geloofs, der hoop en der liefde; uit zijn standvastigheid; en uit de zoete gevoelens, waarmede hem de Heere van tijd tot tijd heeft gezegend; zodat zijn geest in meerdere of in mindere mate vleeselijk, duister en dodig wordt.

Welnu, wanneer u tot dusverre niet met me kunt meegaan, dan heb ik geen enkele hoop, dat u één stap verder kunt gaan. Wanneer er geen weerklank in uw boezem is, tot hetgeen ik tot dusver getracht heb te tekenen (en op een uitermate zwakke wijze, dat erken ik, heb ik aldus enige van deze inwendige afwijkingen van de Heere getekend); wanneer u tot dusver niet kunt meekomen, dan heb ik niet de geringste hoop, dat ik u nog één stap verder kan meenemen. Maar wanneer het u mogelijk is geweest me tot dusver te volgen, en wanneer de consciëntie haar inwendig getuigenis geeft, dat ik de waarheid gesproken heb, en in meerdere of in mindere mate heb beschreven, wat u dagelijks gevoelt, en waaronder u dagelijks treurt, laten we dan met elkander een stap verder gaan, en overgaan tot ons tweede punt, hetgeen is:

II. De nodiging, welke de Heere richt tot allen, die weten en gevoelen, dat ze gevallen zijn, en dat ze blijven vallen, en wel dagelijks, door ongerechtigheid. En wanneer ik sommigen van degenen, die voor me zitten in hun stille afzondering zou kunnen volgen; wanneer ik naar hun zuchten en roepen zou kunnen luisteren, als ze temiddernacht op hun bed liggen; wanneer ik tot hen zou kunnen naderen in hun verschillende bezigheden; wanneer ik hun lippen zou kunnen gadeslaan, als ze door de straten gaan van deze wereldstad — wellicht zou ik hen dan op een verborgen wijze zich horen aanklagen, en schuld belijden voor God hoe walgelijk, hoe laag, hoe vuil, hoe verstrikt, hoe overvallen, hoe verlost ze zijn, en welk een ellende hen dit bereidt, dat ze voortdurend vallen om hun ongerechtigheid.

1. Tot dezulken spreekt de Heere; zij hebben oren om te horen; en Zijn woorden zullen niet ter aarde vallen. En wat zegt Hij? Hij richt Zich tot hen op een tedere wijze; Hij spreekt tot hen in de zoetste nodiging: 'Bekeer u, O Israël, naar de HEERE uw God, toe'. Ik weet, waar gij geweest zijt Israël; Ik weet, wat gij gedaan hebt; Ik zie hoe gij gevallen zijt; Ik weet welk een smart deze inwendige of uitwendige afkeringen u gekost hebben; Mijn oog heeft de ellende van uw hart gezien; en Mijn oor is geopend geweest voor het zuchten, en roepen, en kermen uwer lippen. Ik ben geen harde Leermeester, om u te verwerpen, om u af te houwelen, en om u naar de plaats te zenden, die u verdiend hebt'; 'Bekeer u, O Israël, naar de HEERE uw God, toe'. Maar wat ligt er veel opgesloten in de woorden: 'De HEERE uw God!'

Wat nog altijd! Ofschoon gij gevallen zijt om uw ongerechtigheid; ofschoon gij zijt afgeweken van de Heere; ofschoon gij iedere gruwel in uw hart gekoesterd hebt; ofschoon gij in uw gevallen natuur, de walgelijkste afgoden zijt nagewandeld; ofschoon gij Hem ontelbare malen verlaten hebt; ofschoon gij aan alles de voorkeur hebt gegeven boven Zijn wegen; evenwel is Hij nog de HEERE uw God, Die u liefgehad heeft met een eeuwige liefde, Die het verlaten haat, Die u niet zal verwerpen, noch u terzijde werpen zal, noch u zal afhouwelen, noch u in de eeuwige ellende zal zenden. Hij is nog de Heere 'genadig en barmhartig'; uw liefhebbende, uw medelijdende, uw eeuwig-levende, uw eeuwigliefhebbende God; nog altijd uw Vader,

uw Vriend, uw Weldoener, nog altijd uw zonde-vergevende God! Welnu, er is niets, dat het hart van een arme zondaar zo doet smelten en in beweging brengt, als wanneer het de Heere behaagt zulke genadige en liefdevolle woorden als deze in zijn ziel te doen afdalen. De Heere weet hoe Hij met ons moet handelen. Hij weet hoe Hij ons moet overwinnen. Hij brengt ons niet tot beroering door Zijn wrekende toorn; maar Hij maakt het hart week, doet het smelten en brengt het hart in beweging door tederheid, erbarmen en liefde. Hij legt Zijn hand op de gevoeligste plaatsen van ons hart; Hij raakt de juiste snaar; tot ons richt Hij de nodigheden, welke, wanneer deze van Zijn lippen komen, de ziel in beweging brengen en doen smelten.

‘Keer weder; Ik sta gereed om u te ontvangen. Ik houd Mijn armen van liefdevol erbarmen tot u uitgestrekt.’ ‘Bekeer u, O Israël, naar den HEERE uw God, toe; want gij zijt gevallen om uw ongerechtigheid.’

Wanneer ik nooit de ellende heb leren kennen van af te wijken van God, dan kan ik nooit de zoetigheid kennen van een wederkeren tot God. Wanneer u de afkeringen, de afgodendienst, en het overspel van uw gevallen natuur nooit beweend hebt, wanneer u hierover nooit geweeklaagd hebt, noch getreurd, dan kunt u niets kennen van de zoetigheid deze te verlaten. U bent als de oudste zoon in de gelijkenis, die nooit ook maar een ogenblik zijn vader onaangenaam was, maar die altijd zijn geboden onderhield; en bijgevolg hebt u nooit gelegenheid gehad tegenover de Heere te belijden hoe u gevallen bent om uw ongerechtigheid. U staat in uw eigen heiligheid, gerechtigheid, gehoorzaamheid, en beginselvaste leefwijze: en bijgevolg kent u niets van de roerende en zachte verbrekingen des harten, welke voortvloeien uit de liefdevolle nodigheden des Heeren, zoals deze worden toegepast aan degenen, die treuren en zuchten, omdat zij zich van Hem hebben afgekeerd.

2. Doch de Heere zegt ook: ‘Neem deze woorden met u’; alsof Hij ons de woorden in de mond zou willen leggen; alsof Hij ons Zelf wilde wijzen op de meest bewegende redenen. Sommigen hebben vanwege deze taal van de profeet gestreden voor vaste formuliergebeden; maar, ik geloof, dat dezulken op een droevige wijze de ware geestelijke strekking van de tekst hebben voorbijgezien. Ik denk, dat te kunnen toelichten, door een heel eenvoudig voorbeeld. Hier is een misdadiger in een gerechtshof, die zo is aangegrepen door schaamte en schuld, dat hij geen woord te zeggen heeft; doch aan zijn zijde staat een advocaat, een raadsman, die de gehele zaak kent; en hij legt woorden in de mond van de misdadiger, en wel zulke woorden, als naar hij weet, de meeste invloed zullen hebben op de rechter en op de gezworenen. Hij zegt hem, wat hij spreken moet, omdat hij weet, dat de woorden, welke hij in zijn mond legt, het meest gepast zijn om er gebruik van te maken, en zodanig zijn, als het grootste gewicht in de schaal zullen leggen en de grootste invloed zullen uitoefenen op degenen, voor wie hij staat. En wanneer de Heere dus spreekt: ‘Neem deze woorden met u’, dan bedoelt Hij niet om vaste formulieren in de mond van wie dan ook te leggen. Het gaat er niet om een voorgeschreven formulier te leveren voor hen om te gebruiken; maar het dient om bewegende redenen in de mond te leggen van degenen, die zo aangegrepen zijn door schaamte en schuld, dat ze niet één woord te pleiten hebben in hun eigen belang. Het is alsof Hijzelf in het hart en in de mond van Israël redenen wou leggen, welke niet zouden nalaten Zijn eigen hart te raken, en die antwoorden van genade en vrede uit Zijn onuitputtelijke schatkamer zouden doen neerdalen: ‘Neem deze woorden met u’.

Maar wat zullen die woorden betekenen? Er zijn twee woorden, welke de Heere hier in het hart en in de mond van het wederkerende Israël heeft gelegd.

1. In de eerste plaats: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’. Hoe gepast is dit! De ongerechtigheid is het grote struikelblok geweest, de voornaamste scheidsmuur, de voornaamste oorzaak van alle ellende, de ware reden van alle geschil tussen God en de ziel. Israël was gevallen om zijn ongerechtigheid. Het was een zekere heimelijke afgod, opgericht in het hart van Israël, hetgeen God getergd had; en daardoor was het van Hem afgevallen. Het was óf zijn trots, zijn gierigheid, zijn zinnelijkheid, zijn wereldsgezindheid, zijn vleeselijkheid, zijn vermetelheid, zijn ongeloof of zijn ontrouw; het was een zekere afgod, een zekere ongerechtigheid, of een zeker struikelblok, opgericht in het hart van Israël, waardoor het gevallen was. Daarom zou het altijd in dezelfde toestand verkeren, als waarin het zich al bevond, totdat dit zou zijn weggenomen.

Welnu, alvorens de ziel deze woorden kan gebruiken, moet ze zien, dat ze ongerechtigheid bezit; en ze moet in het bijzonder die ongerechtigheid zien, waardoor ze gevallen is. Daarom zei ik, dat, wanneer u de toepasselijkheid van de beschuldiging niet gevoelde, ik u niet zou vragen één stap verder te gaan; ik zei, dat

u zich beter terzijde kon stellen en plaatsmaken voor anderen. Maar wanneer u ogen hebt om op te merken, dat deze ongerechtigheid heeft plaatsgehad, waardoor u gevallen bent, deze lust, deze trots, deze wereldsgezindheid, deze boezemzonde, deze verzoeking, deze toegeeflijkheid aan iets zondigs, deze heimelijke afwijking van God, deze vergeetachtigheid van het gebed, dit verwaarlozen van Zijn Woord; deze verharding van uw hart tegen de Waarheid — wanneer u begint op te merken en te voelen, dat u bent afgeweken van de Heere, en spreekt: ‘Ik heb niet die zoete genieting van de tegenwoordigheid Gods, welke ik eens bezat; ik bezit niet die gemeenschap met Hem, welke mijn ziel eenmaal genoot; ik heb niet die klaarblijkelijke antwoorden op het gebed, niet die bezoeken van Zijn genade en gunst, niet die toegang tot Hem, niet dat vermaak in het lezen van Zijn Woord, niet die liefde tot Zijn volk, niet die vergenoeging, welke ik vroeger had in het beluisteren van Zijn Waarheid:

Wanneer u een weinig van de krankheid begint op te merken, dan bent u geschikt om het geneesmiddel te ontvangen. Wanneer u een zekere inwendige kwaal had, en u ging naar een dokter, dan zou het eerste, dat hij zou willen doen, zijn uit te vinden, wat de kwaal werkelijk was. Hij zou u een aantal vragen stellen; hij zou u wellicht bijna binnenste buiten keren, om vast te stellen wat er nu waarlijk met u aan de hand was; en wanneer hij de kwaal zou hebben ontdekt, dan zou hij zich toeleveren op de genezing.

Dus wanneer u niet opmerkt, noch gevoelt, dat er een zekere afgod is, een zekere verzoeking, een zekere boezemzonde, een zekere strik, iets onwettigs, iets kwaads, waaraan u zich hebt overgegeven; en dat dit de oorzaak is, waarom u niet die zoete openbaringen van de gunste Gods en de liefde Gods aan uw ziel hebt, en waarom u merendeels voortlevende zijt in een staat van zorgeloosheid en verharding; ja totdat u de ware wortel ziet en doordringt tot uw hart om te ontdekken, waaruit dit alles voortvloeit, kunt u niet tot de Heere komen, en zeggen: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’. Maar, buiten dat, moet u geleden hebben; u moet gekermd, geroepen, en bijna gebloed hebben onder de ongerechtigheid, de lust, de afgod, de verzoeking, de boezemzonde, alvorens u kunt zeggen: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’.

Wat! alle? Moeten alle worden weggenomen? Weggenomen, wat ik zo zeer liefheb? Weggenomen, datgene, waarin mijn vleselijke hart zulk een vermaak heeft? Weggenomen, hetgeen ik in zulke heimelijke begeerten heb nagejaagd? Dit betekent mijn leven te nemen! Dit betekent het wegnemen van al mijn werelds geluk; het is het wegnemen van al hetgeen, waarin mijn vleselijk gemoed zijn vermaak vindt. Maar wanneer we geleden hebben, en geleerd hebben één toelaching van God in het hart te waarderen boven wel duizend vleselijke genoegens en bezigheden, en wij elk offer zouden willen brengen, opdat Hij voor ons zou willen verschijnen, en onze ziel zou willen zegenen met de zoete openbaring van Zijn liefde; — wanneer wij op die plaats kunnen komen, dan kunnen we zeggen: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’, en dan kunnen we doordringen tot de ware betekenis van de woorden, tot de pit en tot het merg van de tekst. Doch u kunt als diegenen van weleer, met uw mond veel liefde voorwenden en met het hart uw gierigheid nawandelen (Ezech. 33:31). U kunt 's morgens opstaan, op uw knieën vallen, de Heere vragen u gedurende de dag te bewaren, u te bewaren voor die verzoeking, welke u tevoren verstrikt heeft, of voor die boezemzonde, waardoor u gevallen bent; maar meteen, dat u van uw knieën opstaat, of de kamer verlaat, bent u even zwak, even krachteloos, even weinig op uw hoede, en evenzeer gereed in de verzoeking te vallen, als de duivel ooit is om de verzoeking over u te brengen.

Welnu, wanneer u aldaar verkeert, dan kunt u de woorden niet gebruiken met een oprecht hart, en spreken: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’. Maar wanneer u opmerkt en gevoelt wat een verschrikkelijke zaak de zonde is! Hoe hatelijk en vreselijk! En welk een vuil, laag, bedorven, en goddeloos schepsel u bent, omdat u in deze betovering verstrikt bent geweest, omdat u door deze verzoeking overwonnen bent, of in die strik bent terechtgekomen; wanneer u op de borst kunt slaan, en zeggen: ‘Ik, ellendig mens, wie zal mij verlossen uit het lichaam dezès doods?’ (Rom. 7:24); of, wanneer u op de heup kunt kloppen, en zeggen: ‘Wee mij, was er ooit zulk één als ik? Zo spoedig terneder geworpen; zo licht verstrikt, zo snel terzijde afgetrokken; zulk een zwak en goddeloos schepsel! Was er ooit zulk één als ik? O, ik zou dit hart van mij wel willen uitrukken, het bezorgt me zoveel ellende!’ Wanneer iemand door de verborgen werkingen van God in zijn hart op deze plaats is gebracht, dan kan hij zeggen: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’. Hij zal niet zeggen: ‘Laat me deze of die zonde. Is dit niet een kleine zonde? Mag ik deze begeerte niet hebben? Mag ik dit genoeg niet koesteren, wanneer ik al het overige laat varen? Laat me slechts dit ene hebben; O hiervan kan ik geen afstand doen’.

Ik herhaal, wanneer iemand op die plaats is, dan bewijst dat, dat hij geen waar gezicht in en geen waar gevoel van de zonde heeft; hij is niet krank gemaakt van hart, noch is hij waarlijk oprecht gemaakt voor

God. Welnu, maar weinige personen worden op deze plaats gebracht door Goddelijk onderwijs en door Goddelijke kracht. Het is niet het staan op de hoogten van Zion met aanmatigende denkbeelden, doch het is een vernederd worden door de kracht Gods om aan Zijn voeten neder te liggen, hetgeen dit zal doen. Maar wanneer u tot dusver met me kunt meereizen, dan zullen we een stap verder gaan.

2. 'En geef het goede.' Niet slechts: 'Neem weg alle ongerechtigheid'; neem weg de schuld der zonde door mijn consciëntie te besprengen met het verzoenende bloed; neem weg het vuil der zonde door mij te wassen in de Fontein, welke éénmaal geopend is voor de zonde en de onreinheid; neem weg de kracht der zonde door in mijn hart Uw inbindende liefde uit te storten en me in staat te stellen door iedere zoete omhelzing tot Uw eer te leven. Ik zeg, niet alleen gebruiken we, of kunnen we op deze wijze de woorden gebruiken, wanneer we zeggen: 'Neem weg alle ongerechtigheid'; maar de Heere gebiedt ons eraan toe te voegen: 'En geef ons het goede'. Wat schijnt het één op een zoete wijze het ander te verklaren! 'Wat!' Iemand moge zeggen: 'Wanneer ik mij tot de Heere wend, en Hij neemt alle ongerechtigheid weg, sta ik dan niet op een beter fundament dan tevoren? Zal ik dan niet iets bezitten, waarop ik me kan beroemen? Neen! 'Geef ons het goede.' Nog altijd moet de vrije genade heersen: 'Geef ons in Uw boezem, in Uw hart, in Uw armen, in de openbaringen van Uw barmhartigheden en genade, in de zoete getuigenissen van Uw vergevende liefde en vernieuwende genade te mogen worden ontvangen: 'Geef ons het goede'. Laat 'de genade door de gerechtigheid ten eeuwigen leven heersen' in de overvloed van Uw soevereine genade. Dit moet altijd ons gebed zijn. Het is de genade, welke ons onze ongerechtigheid doet zien, en ons doet gevoelen, dat wij door onze ongerechtigheid gevallen zijn; het is genade, welke ons aan de troon der genade brengt om tot de Heere te zeggen: 'Neem weg alle ongerechtigheid'; en het is nog steeds genade, waarom we pleiten, wanneer we zeggen: 'en geef het goede'. 'Geef ons om wille van Uw genade het eeuwige leven, de openbaringen van Uw genade, en de overvloed van Uw gunst, wat we dan ook zijn geweest, wat we dan ook hebben gedaan, wat we dan ook hebben gezegd, wat we dan ook hebben gedacht; hoe we dan ook zijn afgeweken, hoe lang we dan ook de verkeerde weg zijn opgegaan, hoe verhard ons hart dan ook is, hoe we dan ook zijn gevallen in de strikken en in de verzoeking van de duivel.'

Wanneer we deze twee zaken kunnen vinden (en deze gaan altijd samen) 'neem weg alle ongerechtigheid' en 'geef het goede', dan is dat er een bewijs van, dat de Heere in ons hart werkende is, en dat Hij Zijn nodiging met Goddelijke kracht in onze ziel spreekt.

III. Maar we gaan over tot de weerklank; de ontvangst, welke deze woorden in de boezem van Israël ontmoeten: 'Zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen: Gij zijt onze God. Immers zal een wees bij U ontfermd worden'.

Wij merken in deze woorden twee voorname zaken op;

Wat Israël zegt, dat het zal doen en

Wat Israël zegt, dat het niet zal doen.

Wat zegt Israël dan, dat het zal doen? 'Zo zullen wij betalen de varren onzer lippen.' Het beeld is genomen van de offeranden van de kalveren en lammeren, welke onder de Wet werden geofferd. Zodat, wanneer Israël zegt, dat het 'de varren zijner lippen zal betalen', het verklaart de offerande der dankzegging te zullen voortbrengen. En dit is een offerande, welke aangenaam is voor God; dat we niet louter vleselijke en wereldse offeranden voor Hem zouden brengen, maar 'de varren onzer lippen', de offeranden van lof- en dankzegging, tot lof en verheerlijking van Zijn heilige Naam. Welnu, wanneer er ooit de wierook van lofzegging op de lippen ligt, dan is dat wanneer de zoete nodiging des Heeren met kracht in onze ziel komt; wanneer we niet slechts tot Hem naderen en zeggen: 'Neem weg alle ongerechtigheid en geef het goede'; maar wanneer we een zoet en gezegend antwoord bezitten, dat Hij onze ongerechtigheid heeft weggenomen, en ons zo heeft aangenomen. O wat is het een zoete zaak om in staat te zijn God te loven met een blijde mond! En wanneer we dit kunnen doen, vanuit een gevoel van Zijn goedheid en gunst, dat in onze ziel is afgedaald, dan is dit het zoetste en het gezegendste gevoel, dat naar mogelijkheid kan worden genoten. En evenwel, let op het verband. Hier is Israël; het is gevallen om zijn ongerechtigheid, het heeft een zekere heimelijke begeerlijkheid gekoesterd, het is gevangen in de één of andere betoverende strik, terzijde afgekeerd van de Heere, het is van Hem afgeweken, en het is verstrikt geworden in iets, dat niet goed is in de

ogen des Heeren, hetgeen de ziel weet; ze is aangegrepen door schuld, en vervuld van moedeloosheid, schaamte en zelfverfoeiing, en ze is bijna in de uiterste diepten der wanhoop gedreven. Welnu, wanneer het de Heere behaagt, onder deze omstandigheden het hart door een zekere genadige nodiging te doen smelten en te bewegen, en de ziel kan de stemme Gods beluisteren, sprekende door Zijn Woord, en ze kan tot Hem naderen, en ze heeft de kracht om te spreken:

‘Neem weg alle ongerechtigheid’; breek de strik aan stukken; neem de verzoeking weg; laat die boezemzonde niet over mij heersen, waarin mijn arme ziel is verstrikt geweest; laat deze me nooit weer verstrikken; Heere, Gij kent al mijn zwakheid, en al mijn goddeloosheid; en hoe ik, aan mezelf overgelaten, moet vallen; neem de strik weg; breek deze aan stukken; laat me nooit, nooit, nooit weer overwonnen worden door die verzoeking’ — wanneer de Heere het zuchten en het roepen van de arme gevangene hoort, verlost Hij deze, neemt de verzoeking weg, doet de boezemzonde van hem, schenkt droefheid naar God, en stelt hem in staat om te zeggen: ‘Neem weg alle ongerechtigheid’; neem het alles weg uit mijn hart, laat het daar geen ogenblik meer regeren of heersen; wat het dan ook kosten moge, welk offer dan ook moet worden gebracht, hoe smartelijk het ook moge zijn; neem toch weg al hetgeen onaangenaam is in Uw heilige, reine ogen; neem weg al hetgeen de schijnsels van Uw barmhartigheid en genade afsnijdt; neem ieder struikelblok weg, hoe lief en dierbaar ook; en verlos me van iedere verzoeking, hoe dit dan ook tot in de vezels van mijn hart moge snijden; geef het goede, in het bloed en in de gehoorzaamheid van Jezus; en laat Uw genade doorblinken in het vernieuwen en verzoenen van mijn ziel’. —

Ik zeg, wanneer we aldus tot de Heere kunnen naderen, en er is een zoete weerklink en antwoord in de ziel, vanuit haar innerlijke gevoelens, dat de Heere alle ongerechtigheid heeft weggenomen en dat Hij deze wegneemt, en deze in de diepten der zee werpt; dat Hij doende is de verzoeking weg te nemen, en dat Hij de kracht der zonde beteugelt, en ons aanneemt in Zijn geliefde Zoon — zo er ooit een gevoel van dankbaarheid is; wanneer er ooit een toon van lofprijzing ligt in het hart of in de mond van een zondaar, dan is dit onder die omstandigheden. De Kerk zegt daarom: ‘Zo zullen wij betalen de varren onzer lippen. We zullen het bloed van kalveren en stieren niet offeren; wij zullen U geen kostelijke offeranden van goud en zilver brengen; wij zullen geen kerken bouwen, geen altaren oprichten, noch bieden wij gebrandschilderde ramen aan om aldus een zekere openbaring van Uw genade te verkrijgen; maar ‘wij zullen U de varren onzer lippen betalen’. Terwijl we onze kamer op en neer wandelen, zullen we Uw heilige Naam danken en loven; terwijl we op ons bed liggen, zullen wij U loven en verheerlijken met al onze zielsvermogens, en met iedere zucht van onze lippen. Als we doende zijn met onze verschillende bezigheden in het leven, dan zal ons hart U voortdurend loven en dankzeggen voor Uw genade; een traan van dankbaarheid, vermengd met droefheid naar God, zal ons langs de wang biggelen; en wanneer geen oog het ziet, en geen oor het hoort, dan zullen wij U danken, en loven en prijzen voor hetgeen Gij voor ons gedaan hebt’. Dit is de offerande der dankzegging, welke God van onze hand aanneemt; en dit is al hetgeen we Hem kunnen schenken, vanwege Zijn genade, goedheid en liefde.

2. Maar Israël vertelt de Heere niet slechts, hetgeen het zal doen, maar het vertelt Hem ook, wat het niet zal doen. En wat zal het niet doen?

A. ‘Assur zal ons niet behouden.’ Waar was het geweest? Wat was de voorname oorzaak van zijn afwijken van de Heere? Wat was de verborgen wortel geweest van zijn ongerechtigheid? Wel; het vertrouwen op Assur; dat betekent Assyrië, hetgeen geestelijkerwijs een zekere vreemde hulp betekent. Laat ik proberen of ik in deze juist de gevoelens van uw hart kan beschrijven. Er is een zekere verzoeking, waardoor u overvallen bent; een zekere boezemzonde, welke u terzijde heeft afgevoerd, en die uw genegenheden gevangen genomen heeft. Laten we doordringen tot de wortel hiervan; laten we, zo dit mogelijk is, eens zien wat aan deze verzoeking zulk een kracht gaf, en wat deze boezemzonde zo sterk doet zijn.

Het was omdat u op een verborgen wijze op Assur steunde; u vertrouwde niet op de Heere Jezus Christus, u vertrouwde niet geheel op Zijn bloed; u steunde niet geheel op Zijn arm; u rustte niet geheel en alleen op Zijn kracht. Maar wanneer we door een noodlottige bevinding hebben ervaren, wat het vertrouwen op Assur ons heeft gekost, en als we hebben gezien, wanneer we ook maar op het schepsel hebben vertrouwd, of op een vleses arm hebben gerust, we slechts een zekere verzoeking hebben gesterkt, we alleen kracht hebben bijgezet aan een zekere boezemzonde, of de één of andere strik hebben versterkt, dan spreekt de ziel in heilige verontwaardiging, ‘Assur zal ons niet behouden’. ‘Ik heb besluiten genomen en beloften gedaan, en ik heb op mijn eigen ik vertrouwd, toen ik me in de verzoeking begaf; mijn oog was niet op de Heere; ik

vertrouwde meer op mijn eigen kracht of gerechtigheid, of op iets in mij of in anderen; maar ik zal niet langer zo zijn; 'Assur zal ons niet behouden'.

B. 'Wij zullen niet rijden op paarden'. Paarden waren de koningen van Juda verboden; ze werden gebruikt voor oorlogsdoeleinden, uit trots, uit praalzucht of voor het werk; en hiervan is dit beeld afgeleid. Wellicht is dit de betekenis van de woorden: 'Wij zullen niet rijden op paarden'; 'wij zullen ons niet tot onwettige middelen begeven om onszelf te bevoordelen'. Wanneer de kinderen Israëls uittogen ten oorlog, dan mochten ze geen paarden gebruiken; en wanneer zij er gebruik van maakten, dan was dit tegen het Goddelijk bevel. Hoe vaak zijn wij in dezelfde strik verward! Wanneer we ten oorlog zijn uitgetogen, in plaats van de middelen te gebruiken, welke God heeft aangewezen, zoals geloof, gebed en waakzaamheid, hebben we middelen gebruikt om onszelf te helpen, welke door Gods Woord werden verboden. Van dezelfde zaak wordt gesproken in Jesaja (30 :16): 'En gij zegt; Neen, maar op paarden zullen wij vlieden; daarom zult gij vlieden. En: Op snelle paarden zullen wij rijden; daarom zullen uw vervolgers ook snel zijn!' Zij wilden proberen weg te komen, toen zij vervolgd werden; maar degenen, die hen verfolgden zouden sneller zijn dan zij. Welnu, elk middel om onszelf vooruit te brengen of te verheffen, waartoe we ons begeven in plaats van tot de leiding en tot het onderwijs Gods, kan gezegd worden 'een rijden op paarden' te zijn.

Welnu, kunt u hiervan iets in uw bevinding opmerken? In uw bezigheden bent u wellicht, in plaats van u te beperken tot uw wettige beroeping, op paarden terechtgekomen; u hebt iets onwettigs gedaan; u bent niet binnen de goede banen gebleven, laat een eerlijke consciëntie spreken. Of wellicht hebt u in de kerk een hoge plaats ingenomen; u hebt uzelf verheven boven de plaats, waar u waarlijk staat, en u hebt meer van uw godsdienst gedacht, dan deze geestelijk waard is; u bent hoger geklommen in het leerstuk dan in de levende bevinding; u bezit meer hoofdkennis, dan een hart, dat gegrond is in de genade; en in plaats dat u een arme, hard werkende, zwoegende, kermende pelgrim bent, die laag aan de grond gehouden wordt, hebt u ernaar verlangd iets te verkrijgen, waardoor u uzelf kon voorthelpen, en boven anderen kon uitkomen. Nu, wanneer u van deze zaken overtuigd bent, en gezien hebt hoe dwaas en verdorven u gehandeld hebt, dan kunt u zeggen: 'Wij zullen niet meer rijden op paarden'.

C. 'En tot het werk onzer handen niet meer zeggen; Gij zijt onze God'. Dit was de belangrijke boezemzonde van Israëel, het dienen van de afgoden. En hebt u nooit tot het werk uwer handen gezegd: 'Gij zijt onze God?' Bent u nooit ingenomen geweest met uzelf vanwege dit of dat; hebt u nooit hoge gedachten van uzelf gehad; hebt u nooit uw hart onderzocht en gedacht, dat er iets in lag, waarin u uw vermaak kon vinden? Wanneer iemand niet ziet, dat de wortel van alle afgoderij het eigen ik is, dan kent hij nog maar weinig van zijn hart. Misschien hebt u, wanneer u rondwandelde in het Britse Museum, en u zag de afgoden, welke in vroeger dagen op de Zuidzee-Eilanden werden aanbeden, zich erover verbaasd, dat redelijke wezens ooit konden neder- knielen voor zulke lelijke monsters. Maar verschilt het hart van een bewoner van de Zuidzee-Eilanden van dat van een Engelsman (Hollander-Vert.)? In het geheel niet. Laatstgenoemde moge meer beschaving en cultuur bezitten; maar zijn hart is hetzelfde. En wanneer u zich nooit hebt nedergebogen voor deze monsterachtige voorwerpen en afschuwelijke beelden; ofschoon u uw lichaam nooit gebogen hebt voor Jaggernaut, kan er zich een even smerige afgod in uw hart bevinden. Waar is er een smeriger afgod dan de lusten en hartstochten van de gevallen menselijke natuur? U hoeft niet naar het Britse Museum te gaan om vuile afgoden te zien en geschilderde beelden. Werp een blik naar binnen. Waar is er een gemenere afgod dan de mammon en dan de hebzucht van ons hart? U hoeft zich niet te verbazen over de heidenen, die afschuwelijke afgoden aanbidden, wanneer u de trots, gierigheid, en boven dit alles die afschuwelijke afgod van het eigen ik bezit in zijn heiligdom, verborgen voor het oog van de mens, maar die u zo vaak iedere dag en ieder uur aanbidt. Hoe vaak hebt u in uw hart gezegd: 'Dit is mijn God; dit heb ik lief; hiervan kan ik niet scheiden; het is te aangenaam en te veel een genoegen om het eigen ik te verzaken; ik omhels het; ik aanbid het; ik buig me ervoor neder; dit zal mijn God zijn'. Maar wanneer het de Heere behaagt ons hart te verbreken met een gevoel van onze zonde en ellende, dan kunnen we tot het werk onzer handen zeggen: 'gij zult mijn God niet meer zijn, ik zal niets meer aanbidden dan de God en Vader van onze Heere Jezus Christus in geest en in waarheid'.

IV. En vervolgens komt het laatste punt, dat als het ware het geheel bekroont en er een zegen aan verbindt, 'Immers zal een wees bij U ontfermd worden'. Arme (geestelijkerwijs gesproken) wezen, die niemand hebben om op te vertrouwen dan de Heere; die geen andere hoop of toevlucht hebben dan God: 'Immers zal

een wees bij U ontfermd worden'. 'Want Gij, HEERE, zijt goed, en gaarne vergevende, en van grote goedertierenheid, allen, die U aanroepen.'

En daarom, 'zullen wij betalen de varren onzer lippen'. Wanneer we onder de kracht Gods verkeren, spreken we: 'Wij zullen geen van deze dingen doen' (het is God bekend hoe spoedig we weer verstrikt zullen zijn), 'Assur zal ons niet behouden, wij zullen niet rijden op paarden, en tot het werk onzer handen niet meer zeggen; Gij zijt onze God. Immers zal een wees bij U ontfermd worden'.

AMEN.